

## [Alvilda Larsen.]

rigtigt, saaledes som Tjenestemandsgrupper, der har været med i Modstandsbevægelsen, har fremhævet, at der findes Tjenestemænd, som ved Gennemførelsen af en af Tyskerne paatvungen Foranstaltning er gaaet videre end nødvendigt, f. Eks. ved Behandlingen af en hel Del internerede som Straffefanger eller ved paa anden Maade at have lagt Modstandsbevægelsen Hindringer i Vejen. Jeg vil derfor gerne meget stærkt henstille, at man tager under Overvejelse at formulere „en Hjælp“ klarere, saaledes at ikke blot de, der har ydet en direkte Hjælp, men ogsaa de, der har ydet indirekte Hjælp, kan blive draget til Ansvar.

Pkt. 4 i § 1 omhandler dem, som har haft Samkvem med Besættelsesmagten eller denne tilknyttede Organer. Ogsaa dette Punkt mener vi er noget begrænset. Det er klart, at det er meget alvorligt, og at man maa fordømme det kompromitterende, der ligger i at have haft Omgang med Besættelsesmagten, hvad enten dette nu er sket i selve Tjenesten eller uden for Tjenesten. Men der findes andre Personer, som maa tages med i denne Kriminalisering, kan man sige. Det er ikke bedre, at en Tjenestemand har haft Omgang med Hipo- og Sommerfolk, end at han har haft Omgang med Tyskere. Derfor vilde jeg gerne bede den Højterede Minister om at have Opmærksomheden henvendt paa, at ogsaa de Folk, som har haft Omgang med Hipoer og Sommerfolk, bliver taget med i Betragtning.

Med Hensyn til den Straf, som de, der har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser, skal idømmes, finder vi, at man bør lade Straffen Afskedigelse uden Pension være det normale, og saa gøre Anvendelsen af de mildere Former for Repression afhængig af de formildende Omstændigheder — en noget anden Maade, end det er fastslagt i Lovparagraffen.

I Forbindelse med § 2, Stk. 2, vil jeg, som jeg allerede sagde til at begynde med, nævne, at det for os staar noget uklart, hvorfor Loven skal henlægges under Finansministeriet og ikke under Justitsministeriet. Ifølge det foreliggende Lovforslag er det Finansministeren, der har det afgørende Ord, og jeg tror, der blandt Tjenestemændene vil være meget stor Misfornøjelse hermed. Finansministeriet er jo Tjenestemændenes eget Ministerium, og der findes her en hel Række Folk, ogsaa Departementschefer, der ikke har saa rent Mel i Posen, som de burde have, i alt Fald faktisk er et Symbol paa den Eftergivenhed fra Tjenestemændenes Side, som Loven dog tilsigter at ramme.

Det er ikke rigtigt, at Finansministeriet skal have den afgørende Indflydelse her; jeg tror; det vil fremkalde alt for megen Pessimisme blandt de Tjenestemænd, som ønsker Udrensningen.

Der er jo Tale om Indretning af en ny Domstol og en ny Anklagemyndighed, som med god saglig Grund kunde henlægges under Justitsministeriet. Formanden for Retten skal udnævnes af Kongen efter Finansministeriets Indstilling. Vi mener, det burde være efter Justitsministeriets Indstilling. Et Medlem af Domstolen skal udpeges af Finansministeren efter Samraad med Justitsministeren. Jeg ved ikke, om det ikke vilde være mere demokratisk, om dette Medlem f. Eks. blev udpeget af Regeringen. Det er muligt, at man endogsaa burde og kunde faa 2 Medlemmer udnævnt af Regeringen — saa havde man maaske Sikkerhed for, at den ene blev en Repræsentant for Modstandsbevægelsen.

En Paragraf, som vi er meget utilfredse med, er den Paragraf, der indeholder Særbestemmelsen om Dommene. Der staar, at Dommere vil kunne faa deres Sag afgjort af Højesteret. Dette synes jeg ærlig talt er meget paradisk, for de Dommere, som man først og fremmest vil rejse Sigtelse mod, er bl. a. Medlemmerne af Højesterets Kæremaalsudvalg, som jo netop har stadfæstet alle Interneringskendelserne under Besættelsen.

§ 5's Bestemmelse om Auditøren mener vi ogsaa er utilfredsstillende. Han udpeges af Finansministeren efter Forhandling med Justitsministeren, og det er vi lige saa utilfredse med som i de andre Tilfælde, hvor det er Finansministeren, der har Beføjelserne. Endvidere staar der, at Auditøren er berettiget til at foretage Undersøgelse og rejse Tiltale, hvis han finder det fornødent. Det er naturligvis indlysende, men det, vi ønsker, er, at det bliver gjort til en Pligt for denne Auditor at gennemgaa alle Tjenestemænds Forhold i Samarbejde med Tjenestemandsorganisationerne. Efter en saadan Gennemgang skulde der saa rejses Tiltale mod dem, der var noget at indvende imod. Kun naar det er Regelen, at der skal foretages en saadan fuldstændig Gennemgang, kan man tale om en virkelig Udrensning. Det maa være Pligt for Auditøren at gennemgaa samtlige Tjenestemænds Forhold, og endvidere mener jeg, det er meget vigtigt, at Auditøren, saafremt der til ham indgaaer en Klage over en Tjenestemands Forhold, i de Tilfælde, hvor han ikke rejser Tiltale, begrunder, hvorfor han ikke gør det. En saadan Begrundelse skal — som det jo